

гледамъ, тази Стефанка, и този Петранчо си играятъ, и съ пръчицата обрусватъ главичкитѣ на цвѣтята. Майката казва: „Браво, bravo, моитѣ ангелчета.“ А, какъкви ангелчета не сж, тѣ сж ангели безъ крилѣ и съ опашка. Тѣзи ангелчета, на които се радвашъ днесъ, утрѣ ще те изхвърлятъ на улицата да треперишъ. Този Петранчо по два пѣти на день ще бие майка си и баща си и ще каже: „Азъ не ги познавамъ“. Защо? — Майката не е вложила единъ високъ идеалъ въ душата на своето дѣте. Тя трѣбва да каже: „Не, мама, не е хубаво така, не трѣбва да кжсашъ туй цвѣте, въ него има животъ, Господъ го е напразилъ да му се радвашъ, безъ да го кжсашъ“. Така трѣбва майкитѣ да възпитаватъ дѣцата си за въ бждеще, ако искатъ дѣцата имъ да иматъ моралъ.

„Ощо едно ти не достига“.

Какво не ни достига? — Да се не кжсатъ цвѣтята! Умрѣлъ нѣкой, че трѣбвало да му се донесе цвѣтъ, то е другъ въпросъ. Имало нѣкакво празненство, че трѣбвало цвѣтъ, то е другъ въпросъ. Но, питамъ: кой ни е далъ право да кжсаме цвѣтята? Не е ли по-хубаво въ една малка саксийка да донесе това цвѣте, отколкото да го откжсна? Не е ли по-хубаво да имамъ една жива роза, отколкото една увѣхнала? Ами че ако искамъ да имамъ една жабка, защо да не си я донесе жива? Има нѣкои американки, които обичатъ костенитѣ жабки, и докато сж малки ги окачватъ на врата си съ едно синджирче. Цѣлъ день се разхождатъ съ тѣхъ изъ града и въ черно врѣме, като се върнатъ, ще ги нахранятъ и ще ги пуснатъ на свобода до сутринята. Оригинално е такова украшение! Поглеждашъ, жабката отъ врѣме на врѣме си показва главичката. Не е ли по-добрѣ това, отколкото да носишъ само корубата на туй животно? Това е прѣстѣпление!

„Ощо едно ти не достига?“

Азъ зная какво ще бже вашето заключение. Азъ виждамъ какво мислите. Вие мислите за този богатия, влизате въ положението му. Вие ще кажете: то така се лесно говори, но още не му е дошло врѣмето. Нека минатъ още 500 — 600 години, та като дойде Христосъ, тогава ние ще Го послѣдзаеме. Е, прѣди 2,000 години дойде Христосъ, тогава хората послѣдваха ли Го?